

Aniversaris pobres

À

Escric pensant en una escena que vaig veure aquest estiu a Itàlia però que es pot veure, i cada cop més, a qualsevol lloc. Estava sopant en una terrassa i a la taula del davant hi havia un petit grup de noies d'uns vint-i-tants. Xerraven animadament sense fer cap xivarri i malgrat el seu aspecte discret se les veia d'un cert nivell, diguem que denotaven un saber estar. De cop i volta apareix la cambrera amb una peça que ara no sabria dir si era un dònut, una magdalena o mig croissant. Duia plantificada al damunt una espelma reciclada de qui sap quantes vegades i, just al moment de presentar-li a una de les noies, la resta, corejada per alguns espontanis d'altres taules, van començar a cantar «tanti auguri a te, tanti auguri a te...», versió italiana d'aquella cançó que tots recordem de veure-la cantar a la Marilyn dirigint-se al president Kennedy: «happy birthday to you, happy birthday to you...», en castellà «cumpeaños feliz, cumpleaños feliz...» i en català «moltes felicitats, moltes felicitats...». La música és la mateixa que et ressona al cap quan llegeixes això i serveix per a tots els idiomes.

Porto ja molt temps veient aquesta escena i sempre em fa mal d'ulls, però veure-ho fer en un país tan amant de l'elegància com Itàlia i entre unes noies que semblaven tenir una certa classe, em va xocar molt més. Eren noies que es veien molt amigues i costa de creure que s'assabentessin aquella mateixa nit que una d'elles feia anys. Tampoc no puc pensar que el dispendi que els hagués suposat comprar un pastís -segur que no més de cinc euros per cap- les hagués fet enrere. Llavors, si podien obsequiar la seva amiga amb un pastís com Déu mana, per què van triar aquella opció de misèria? I només se'm va ocórrer pensar que era per estalviar-se la feina d'anar a la pastisseria i dur-lo després al restaurant, o per manca de previsió o per pura deixadesa. I cap d'aquelles opcions estava a l'alçada de l'amistat que semblava unir-les.

Cada cop que apareix un dònut amb una espelma al damunt penso que estic veient una metàfora del nostre temps: la necessitat de tenir-ho tot i tot al moment i la incapacitat d'esforçar-se per preparar-ho. Dissortadament, es pot aplicar a tots els camps.